

[Arbejdsministeren]

et fremragende eksempel på, hvor nyttigt det kan være at gennemføre disse ekspeditioner nede i bevidsthedslivets underste lag. Når hr. Bjørn Elmquist for et øjeblik siden sagde, at man kun skal efterleve en dom, hvis man er enig med den, så er vi ved et meget interessant hjørne. Jeg mener, at lovydighed og retsbevidsthed for alvor viser sig dér, hvor domstolen efter éns subjektive opfattelse kommer til en forkert og ikke til en rigtig afgørelse. Pokker skulle da stå i den, der ikke ville efterleve en dom, der gav vedkommende medhold. Nej, det interessante er, når dommen går én imod.

Den dom, der er faldet, havde et mindretal, bestående af en dansk folkeretskyndig, som har argumenteret i et mindretal, således som hr. Bjørn Elmquist før gjorde opmærksom på, og den danske regering har været enig med Max Sørensen i hans vurdering, men Max Sørensen ville være den første til at sige, at der selvfølgelig består en de facto forpligtelse for et land, som ønsker at overholde sine juridiske forpligtelser til på eget initiativ at bringe sin lovgivning i overensstemmelse med det, som Domstolen utvetydigt har fastslået den skal være.

Det er også et svar til hr. Ole Henriksen, som stadig væk tror, at man har dømt på nogle engelske traditioner. Desværre, hr. Ole Henriksen. Var der den tvivl, havde vi måske været i en anden situation, men det er der ikke, når man læser dommen. Jeg mener, den er så klar, at man hverken behøver at være smed eller jurist for at forstå den.

I dommen udtales det, at de kontraherende stater i medfør af konventionens artikel 1 skal garantere enhver borger under deres jurisdiktion de rettigheder og de friheder, der angives i denne konventions artikel 1.

Domstolen finder, at det af denne bestemmelse følger, at staten bliver ansvarlig, såfremt en krænkelse af en af disse rettigheder eller friheder er en følge af undladelse af opfyldelsen af denne forpligtelse i forbindelse med gennemførelse af national lovgivning.

England blev dømt som kontraherende, altså underskrivende stat og er dermed ligesom Danmark forpligtet til at sørge for, at den nationale lovgivning for ansatte, både inden for den offentlige og den private sektor, er i overensstemmelse med dommen.

Hvordan er det, man mand og mand imellem fortolker gældende ret? Hvordan er det,

når man spørger sin sagfører, om man er forpligtet til et eller andet, eller man ikke er forpligtet til et eller andet? Når man spørger sin sagfører, om man i en tilsvarende dom ville blive dømt på samme måde, og sagføreren så svarer, at det ville man, og man derefter går til en ny sagfører og får samme svar, så vil de fleste borgere her i landet føle, at de er forpligtet til at gøre noget. Det er nøjagtigt det, den danske regering har gjort; det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om.

Det andet lille dyk ned i hr. Bjørn Elmquists underste bevidsthedslag, som var interessant, var, da hr. Bjørn Elmquist begyndte at angribe noget, han kaldte den monopoliserede fagbevægelse. Jeg har hidtil troet, at der var et meget, meget bredt flertal her i tinget for den opfattelse, at en enhedsfagbevægelse var et gode, et flertal, der ikke brugte udtryk som monopoliseret fagbevægelse og ikke ønskede sig i den situation, som man har i andre lande med meget, meget dårlige virkninger f. eks. for erhvervsudøvelsen, for virksomhederne, at der er store - indbyrdes næsten lige store - centraler, der slås om at organisere medlemmerne og indbyrdes prøver at konkurrere på en sådan måde, at det bliver meget vanskeligt at indgå bindende overenskomster og få et fagretligt system til at udvikle sig.

Jeg ved godt, at hr. Arne Bjerregaard har en anden opfattelse og slås for nogle store organisationerovre i Randers, og det er i orden, men jeg har aldrig vidst, at venstre var af den opfattelse, at en enhedsfagbevægelse i dette land var af det onde, og at den skulle betegnes med udtryk som monopoliseret fagbevægelse. Men det var to interessante dyk, som jeg siger hr. Bjørn Elmquist tak for.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det er ikke, fordi jeg synes, vi skal dykke endnu mere, men jeg vil gerne have lov til at sætte nogle af disse ting på plads.

Jeg mener naturligvis ikke, at man kun skal efterleve domme, som passer ind i éns egne regnestykker og éns egne synspunkter. Det, jeg har villet med disse ting, var at påpege, at regeringen og arbejdsministeren virker meget valne, at man gør alt, hvad man